

[Statsministeren]

uge. Derfor vil jeg gerne gøre rede for, hvad jeg selv har sagt om dette spørgsmål, og i øvrigt vil jeg også nærmere redegøre for de udenrigspolitiske problemer, som har relation til nedrustningskonferencen, dem, som har relation til NATO-mødet, og også andre over for det udenrigspolitiske nævn; jeg går ud fra, det snarest vil blive indkaldt.

På mødet i NATO udtalte jeg, at langtidsforsvarsprogrammet og alliancens forsvarsbehov i det hele taget må ses i et bredt perspektiv og derfor vurderes i sammenhæng med den generelle vurdering af den sandsynlige udvikling i Øst-Vest-forholdet. Vi deler det synspunkt, at den militære styrke er en nødvendig forudsætning for realistiske afspændingsbestræbelser. Vi forstår klart betydningen af langtidsforsvarsprogrammet, og vi kan tilslutte os det, som det, det er ment: et grundlag for den fremtidige forsvarsplanlægning i årene fremover. De målsætninger, der er nedfældet i langtidsprogrammet, vil komme til at spille en vigtig rolle ved etablering af rammerne for vore kommende forsvarsbestræbelser.

Jeg har samtidig på mødet udtrykkelig nævnt det forsvarsforlig, vi har her i landet, og som løber til 1981. Jeg har sagt – hvad der er en kendsgerning – at dette forlig er indeksreguleret, og at det også indeholder en vis forøgelse.

Disse ting er der i og for sig en betydelig accept af i NATO-kredse, og jeg kan endda sige, at der er adskillige, som, skal vil sige det lidt enkelt, misunder vores system med en automatisk regulering.

Jeg kan tilføje, at jeg under topmødet har understreget betydningen af at forstå, at dette program ikke er udtryk for en dramatisk udvikling, men reflekterer behovet for at justere vores forsvarsbestræbelser. Jeg benytter lejligheden til at gentage det også her i tinget. Det må ikke med den mindste skygge af berettigelse kunne hævdes, at NATO har øget våbenkapløbet. Der kan kun være tale om at opretholde den militære styrke, som vi mener er det nødvendige grundlag for afspændingspolitikken.

Jeg vil slutte mine bemærkninger om dette specielle problem med at gentage noget, jeg også fremkom med under NATO-topmødet, nemlig at der ikke består nogen modsætning mellem langtidsforsvarsprogrammet og bestræbelserne henimod våbenkontrol og ned-

rustning under FN's særlige samling. Militær sikkerhed er en forudsætning for nedrustning.

Der har også været rejst andre spørgsmål af udenrigspolitisk karakter. Jeg har forstået, at hr. Christophersen har gjort en bemærkning om, at Helsingforskonferencen ikke rigtig førte til noget. Det er en forkert vurdering. Man kan måske ikke fra dag til dag påpege ganske konkrete resultater – det er en langsigtet proces – og dog er det en kendsgerning, at forholdene i en række østlande ville være ringere, hvis ikke netop Helsingforskonferencen og dens resultater og vedtagelser ligesom stod foran os og de østlige lande, således at man har dette at henvise til; det kan løse og har løst adskillige problemer.

Også Afrika har været draget ind i diskussionen her i dag. Lad mig gentage det, som udenrigsminister K. B. Andersen har sagt mange gange, nemlig at Afrika behøver en løsning af sine problemer, men det skal være på afrikanernes egne vilkår; afrikanske problemer må have afrikanske løsninger. Jeg har bl. a. givet udtryk for, at NATO ikke bør spille nogen rolle i Afrikapolitikken. Den danske regering støtter derimod de sorte flertal, for at de kan slå igennem med de retfærdigheder, de bør have i henhold til de almindelige menneskerettighedserklæringer. Derfor støtter vi også, at der kommer en positiv udvikling i gang i Rhodesia, i Zimbabwe og også i Sydafrika, men jeg tror, vi alle ved, hvor utrolig besværligt og tungt det ligger.

Jeg mener også, at de østlige lande har udnyttet situationen i Afrika, og hvis det fortsætter, kan det naturligvis vanskeliggøre positive fremskridt dernede. Men igen må man sige: vi bør ikke vurdere situationen i Afrika som et Øst-Vest-anliggende. Gør vi det, tror jeg, vi får en helt forkert udvikling i gang.

Også spørgsmålet om Belgiens og Frankrigs indgriben i Zaïre har været fremme under debatten i dag. Må jeg helt generelt sige, at denne aktion, så langt som det overhovedet er oplyst for os, er en humanitær redningsaktion med det formål at redde egne borgere, som var i livsfare, og på det grundlag var den forsvarlig og rigtig.

Så kommer jeg til de hjemlige problemer. Hr. Christophersen sagde, at regeringens skatte- og boligpolitiske oplæg var en invitation til venstrefløjens i folketinget. Jeg vil ger-